



JUDr. Pavel Blažek, Ph.D.
MINISTR SPRAVEDLNOSTI ČR

Praha 10. ledna 2024
č. j. MSP-581/2021-ODKA-SPZ/7
Počet listů: 6
Přílohy: 1

MSP-581/2021-ODKA-SPZ/7

0100204004521096

**Nejvyšší soud
Burešova 20
657 37 Brno**

Obv. J. F.; obv. V. R. – stížnost pro porušení zákona

Přílohy: tr. spis Okresního soudu Praha-západ sp. zn. 17 T 142/2011

Podle § 266 odst. 1 zák. č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), podávám ve prospěch obv. J. F. a obv. V. R.,

stížnost pro porušení zákona

proti pravomocnému rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 24. 11. 2020, č. j. 10 To 303/2020-11166, který ve věci rozhodoval jako soud odvolací v trestní věci vedené u Okresního soudu Praha-západ pod sp. zn. 17 T 142/2011.

Relevantní popis řízení předcházejícího napadenému rozhodnutí

1. Ze spisového materiálu vyplývá, že obviněná **H. Š.** (dále jen „obv. H. Š.“) byla dne **25. 8. 2009 v 09:35 h zadržena podle § 76 odst. 1 trestního řádu (č. l. 6257 spisu sp. zn. 17 T 142/2011)**, a to na základě předchozího souhlasu státního zástupce JUDr. Nauše ze dne 21. 8. 2009 (č. l. 6256 spisu sp. zn. 17 T 142/2011). Souhlas byl odůvodněn tím, že hrozilo nebezpečí, že by obv. H. Š., tehdy s ohledem na závěry znaleckého posudku z oboru dopravy podezřelá z jednání později popsáno pod bodem IV. výroku o vině rozsudku Okresního soudu Praha-západ ze dne 20. 1. 2020, č. j. 17 T 142/2021-11050 (odstavec č. 6. této stížnosti.) mohla působit na další podezřelé osoby (v popisu skutku uvedeni J. P., V. R. a J. F.), případně jinak mařit objasňování závažných skutečností pro trestní řízení. **Obviněná H. Š. byla následně vyslechnuta policejním orgánem v době od 10:20 h do 11:10 h. v postavení**

zadržené podezřelé podle § 76 odst. 3 trestního řádu (č. l. 6263 až 6265 spisu sp. zn. 17 T 142/2021), kdy poprvé uvedla skutečnosti později zopakované ve výpovědi v postavení obviněné (na místě dopravní nehody nebyla, vozidlo neřídila, policejní dokumenty jí dal podepsat její otec obv. J. Š.).

2. **Vyslechnuta v postavení obviněné byla H. Š. státním zástupcem dne 25. 8. 2009 v době od 15:10 h do 15:40 h (č. l. 612 až 615 spisu sp. zn. 17 T 142/2011), a to poté, co převzala usnesení podle § 160 odst. 1, 5 trestního řádu (dodejka na č. l. 92 p. v. spisu sp. zn. 17 T 142/2011)**, jímž bylo proti H. Š. zahájeno trestní stíhání pro trestný čin pojistného podvodu podle § 250a odst. 1, 3 trestního zákona, spáchaného ve formě pomoci podle § 10 odst. 1 písm. c) zák. č. 140/1961 Sb., trestního zákona, a kterým bylo zahájeno trestní stíhání i proti spoluobviněným J. P., V. R., J. F. a J. Š. (dále jen „obv. J. P., obv. R., obv. F. a obv. J. Š.“). Po řádném poučení obv. H. Š. uvedla, že si obhájce zatím nevolí (ve věci nebyl dán důvod nutné obhajoby), stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání nepodává a nevyužívá svého práva a ve věci bude vypovídat. Výslech obv. H. Š. byl veden státním zástupcem JUDr. Naušem, zapsán byl pí Vondráčkovou a přítomen výslechu byl Mgr. Šiška [Jednalo se však o státního zástupce, nikoli o obhájce, jak se následně mylně domníval odvolací soud v Praze. (pozn. ministra)].
3. Tak jako v případě obv. H. Š. byl na základě předchozího souhlasu státního zástupce podložený stejnými důvody dne 25. 8. 2009 v 09:55 h zadržen podle § 76 odst. 1 trestního řádu i obv. J. P. (č. l. 6259 spisu sp. zn. 17 T 142/2011). Rovněž i on byl v době od 11:05 h do 12:30 h vyslýchán v postavení zadrženého podezřelého podle § 76 odst. 3 trestního řádu (č. l. 6266 až 6268 spisu sp. zn. 17 T 142/2011). Následně bylo obv. J. P. v 15:20 h v době, kdy se konal prvotní výslech obv. H. Š., předáno usnesení o zahájení trestního stíhání (dodejka na č. l. 92 p. v. spisu sp. zn. 17 T 142/2011) a byl ze zadržení propuštěn. Jako obviněný byl J. P. vyslechnut až dne 8. 12. 2009 (č. l. 506 až 508 spisu sp. zn. 17 T 142/2011). Ostatním obviněným bylo usnesení podle § 160 odst. 1, resp. odst. 5 trestního řádu zasláno poštovní přepravou, takže obvinění F. a R. převzali usnesení shodně dne 31. 8. 2009 [Jako obvinění byli vyslechnuti shodně dne 10. 12. 2009 (č. l. 344 a 514 spisu sp. zn. 17 T 142/2011)] a obv. J. Š. převzal usnesení dne 28. 8. 2009 [Jako obviněný byl vyslechnut dne 6. 1. 2010 (č. l. 621 spisu sp. zn. 17 T 142/2011)]. První vyjádření k věci přitom obv. J. Š. podal policejnímu orgánu na úřední záznam o podaném vysvětlení podle § 158 odst. 5 trestního řádu dne 25. 8. 2009 v době od 14:35 h do 15:00 h (č. l. 6269 spisu sp. zn. 17 T 142/2011).
4. V odstavci č. 5 a násl. této stížnosti specifikovaný rozsudek Okresního soudu Praha-západ ze dne 20. 1. 2020, č. j. 17 T 142/2011-11050, byl ohledně obviněných v pořadí již třetím meritorním rozhodnutím. První dva předchozí rozsudky ze dnů 28. 11. 2016, č. j. 17 T 142/2011-10070 a 30. 7. 2018, č. j. 17 T 142/2011-10636, jimiž byli obvinění R., F. a také J. Š., H. Š. a J. P. zproštěni obžaloby, byly z podnětu odvolání státního zástupce usneseními Krajského soudu v Praze ze dne 12. 2. 2018, č. j. 10 To 315/2017-10440, a ze dne 27. 6. 2019, č. j. 10 To 35/2019-10779, zrušeny a věc byla vždy vrácena soudu prvního stupně, přičemž ve druhém případě odvolací soud nařídil, aby věc byla projednána v jiném složení senátu. Stalo se tak proto, že soud prvního stupně nijak nereagoval na argumentaci předchozího zrušujícího usnesení odvolacího soudu a prakticky okopíroval odůvodnění svého prvního rozhodnutí. Po vrácení věci soud prvního stupně provedl nové hlavní líčení a následně níže uvedeným způsobem rozhodl.
5. **Rozsudkem Okresního soudu Praha-západ ze dne 20. 1. 2020, č. j. 17 T 142/2011-11050**, byla obv. F. uznána vinnou **pod bodem IV. výroku o vině** jednak trestným činem zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) trestního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2009, jednak trestným činem pojistného podvodu podle § 250a odst. 1, 3 trestního

zákona ve znění účinném do 31. 12. 2009 spáchaným ve formě pomoci podle § 10 odst. 1 písm. c) trestního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2009 a obv. V. R. byl uznán vinným pod body III. a IV. výroku o vině jednak pokračujícím zvlášť závažným zločinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. f) trestního zákoníku, jednak pokračujícím zločinem pojištění podvodu podle § 210 odst. 1 písm. c), odst. 5 písm. c) trestního zákoníku spáchaným ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku.

6. **Zmíněných trestných činů se obv. F. a obv. R. a dále i J. Š., H. Š. a J. P. měli dopustit jednání popsaným pod bodem IV. výroku rozsudku Okresního soudu Praha-západ ze dne 20. 1. 2020, č. j. 17 T 142/2011-11050, tak, že:**

„obv. P. s obv. J. Š. po předchozí dohodě na fingoání dopravní nehody v úmyslu získat neoprávněně pojistné plnění, dne 17. 3. 2008 kolem 19:25 h v katastru obce Doksy, okr. Kladno, na silnici II. třídy č. 606, na X km, zinscenovali dopravní nehodu, ke které mělo dojít tak, že obv. H. Š. jako řidička a majitelka osobního automobilu tov. zn. Škoda Superb, reg. zn. XY, na křižovatce silnic při odbočování vlevo neměla dát přednost v jízdě osobnímu automobilu tov. zn. Škoda Octavia, reg. zn. XY, řízenému jeho vlastníkem obv. J. P., načež došlo ke střetu obou vozidel, přičemž obvinění prap. V. R. a prap. J. F., ačkoli byli s fingoáním dopravní nehody srozuměni, tak v rozporu se závazným pokynem policejního prezidenta č. 85/2006, resp. jeho doplňku č. 106/2006 ze dne 11. 8. 2006, zpracovali protokol o dopravní nehodě s dokumentací z místa dopravní nehody, ve kterém jako řidičku osobního automobilu tov. zn. Škoda Superb, reg. zn. XY, uvedli obv. H. Š., která se ve skutečnosti na místě dopravní nehody nenacházela, a protokol o dopravní nehodě s náčrtem místa dopravní nehody jí k podpisu donesl její otec obv. J. Š., který jí také nadiktoval údaje do oznámení škodné události pro pojišťovnu XY, na jehož základě obv. J. Š. uplatnil nárok na pojistné plnění z havarijního pojištění ve výši 212 359 Kč a obv. J. P. u pojišťovny XY, nárok na pojistné plnění z pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla ve výši 215 302 Kč, čímž byla pojišťovně XY, způsobena škoda ve výši 215 302 Kč a pojišťovně XY, škoda ve výši 212 359 Kč.“

7. Za to byla **obv. F.** rozsudkem Okresního soudu Praha-západ ze dne 20. 1. 2020, č. j. 17 T 142/2011-11050, odsouzena podle § 158 odst. 1 trestního zákona za použití § 35 odst. 1 trestního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2009 **k úhrnnému trestu odnětí svobody na osm měsíců s podmíněným odkladem výkonu na zkušební dobu na dva roky.** Stran **obv. R.** bylo podle § 44 trestního zákoníku **upuštěno od uložení souhrnného trestu** vzhledem k odsouzení z rozsudku Okresního soudu Praha-západ ze dne 13. 2. 2019, č. j. 14 T 215/2012-2915, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2019, č. j. 10 To 154/2019-3027. **Rozsudkem Okresního soudu Praha-západ ze dne 20. 1. 2020, č. j. 17 T 142/2011-11050, bylo rozhodnuto stran jednání pod bodem IV. též o vině a trestech spoluobviněných J. Š., J. P. a H. Š. a o náhradě škody.**
8. **Okresní soud Praha-západ rozsudek ze dne 20. 1. 2020, č. j. 17 T 142/2011-11050 v bodě IV. výroku o vině odůvodnil tak, že v dané věci byli obvinění usvědčováni prvotní výpovědí obv. H. Š. z přípravného řízení, a soud tedy musel hodnotit věrohodnost této výpovědi, a to obzvláště za situace, kdy obv. H. Š. ještě v přípravném řízení svoji výpověď změnila a následně ji několikrát zopakovala.** V přípravném řízení obv. H. Š. na počátku nejprve uvedla, že u žádné dopravní nehody přítomna nebyla, žádnou nehodu nezavinila a v předmětném období za ní pouze přišel obviněný J. Š. a chtěl po ní, aby podepsala dokumenty týkající se dopravní nehody, a to včetně protokolu o nehodě v silničním provozu, na kterém obviněná poznala svůj podpis. Později ji obv. J. Š. požádal o vyplnění oznámení škodné události pojišťovně XY, aniž by jí vysvětlil, z jakých důvodů tak má učinit, ale obviněná to neměla potřebu zkoumat, jelikož otci důvěřovala. Obviněný J. Š. jí tedy nadiktoval údaje, které obviněná do tiskopisu vyplnila, a poté jej podepsala. Obviněná H. Š. taktéž nebylo známo, že

by obv. J. Š. měl nějakou dopravní nehodu. **V hlavním líčení však obv. H. Š. tuto verzi odmítla jako nepravdivou a uvedla, že dopravní nehoda se skutečně stala, stručně ji popsala a dále uvedla, že k prvotnímu doznání ji donutili policisté,** kteří jí výpověď de facto nadiktovali, a obviněná již pouze podepsala protokol, aby mohla odejít domů, jelikož policisté na ni tlačili a říkali, že na policii zůstane, pokud neřekne to, co chtějí slyšet. Tuto verzi pak v rámci své výpovědi potvrdil obv. J. Š. a svědci V. a Z. (bod 125. rozsudku č. j. 17 T 142/2021-11050).

9. **Výpověď obv. H. Š. z hlavního líčení měl soud prvního stupně za nepravdivou, a naopak jako věrohodnou shledal její prvotní výpověď.** Předně soud neshledal jakoukoli motivaci orgánů činných v trestním řízení k nucení obv. H. Š. k poskytnutí nepravdivé výpovědi, když neměly žádný zájem na výsledku projednávané věci. Nadto v dané věci bylo vyslechnuto několik desítek osob, včetně obviněných, kteří své jednání povětšinou popírali, výslechy vedli totiž policisté a účastnil se jich stejný státní zástupce, aniž by však kdokoli vyslovil obdobnou námitku o nezákonném vedení výslechu jako obv. H. Š.. Pokud navíc obv. H. Š. tvrdila, že ji policisté k doznání nutili, je třeba uvést, že při jejím výslechu byl přítomen i státní zástupce a skutečně bylo možné jen stěží věřit, že by takovému jednání pouze přihlížel, či jej schvaloval, neboť právě jeho přítomnost při výslechu byla garancí zákonnosti celého úkonu. Nadto bylo jen těžko uvěřitelné, že by policisté byli schopní si celou výpověď obviněné vymyslet, když tato výpověď byla poměrně podrobná a korespondovala i s dalšími ve věci provedenými důkazy. Navíc tvrzení obv. H. Š. ohledně nucení k výpovědi je poměrně neurčité, když obviněná ani po několika letech neoznačila policisty, kteří ji měli nutit k nepravdivé výpovědi, ani nepodala žádnou oficiální stížnost proti způsobu vedení výslechu, přestože u každého z protokolů o jejím výslechu byly osoby vyslýchající uvedeny. Výpověď obv. H. Š. z hlavního líčení sice podporovaly výpovědi svědků V. a Z., kteří shodně tvrdili, že se jim obviněná svěřila s tím, že měla dopravní nehodu a policisté na ni při jejím výslechu naléhali, aby vypověděla, že žádné dopravní nehodě přítomna nebyla, ovšem ani jeden ze svědků nebyl předmětnému výslechu přítomen a o věci se měli dozvědět pouze od obv. H. Š. Soud prvního stupně též upozornil, že výpovědi těchto svědků byly poměrně nekonkrétní ohledně toho, jakým způsobem měli policisté na obviněnou naléhat k uvedení nepravdivé výpovědi, a výpovědi svědků byly v tomto ohledu vyhýbavé, vágní a povrchní. Soud prvního stupně měl tedy výpovědi uvedených svědků za zjevně nepravdivé. Nakonec konstatoval, že prvotní výpověď obv. H. Š. korespondovala i se závěry znaleckého zkoumání, z nichž jednoznačně vyplývalo, že předmětná dopravní nehoda se nemohla odehrát způsobem zachyceným v protokolu o nehodě v silničním provozu. Soud prvního stupně vzal tedy prvotní výpověď obviněné z přípravného řízení za zcela věrohodnou s tím, že k její změně došlo až vlivem působení otce obviněné obv. J. Š., který svou dceru přiměl k nepravdivé výpovědi ve snaze vyhnout se své vlastní trestní odpovědnosti (bod 126. rozsudku č. j. 17 T 142/2021-11050).
10. Soud prvního stupně proto nepochyboval o tom, že předmětná nehoda byla pouze zinscenovaná, když vozidla již byla poškozena dříve a údajná řidička vozu Škoda Superb, obv. H. Š. se na místě nehody vůbec nenacházela. Tomuto závěru nakonec nasvědčovalo i to, že jak obv. J. Š., tak obv. J. P. byli v opakovaném telefonickém kontaktu se svědkem T. S., jenž byl za totožné organizování fingovaných dopravních nehod odsouzen, a bylo tedy dobře možné, že předával své cenné zkušenosti s tímto jednáním i obv. J. Š. a obv. J. P. Soud prvního stupně neměl pochybnosti o tom, že hlavním pachatelem celého skutku byl obv. J. Š., který zajistil převod vozidla Škoda Superb na svoji dceru obv. H. Š., která tak byla podle technického průkazu formální majitelkou vozu Škoda Superb, přestože obv. H. Š. v prvotní výpovědi v přípravném řízení uvedla, že vůz zakoupil obv. J. Š., jenž jej také převážně užíval. Obviněný J. Š. také přivezl obv. H. Š. protokol o nehodě a další listiny k podpisu a za obv. H. Š. jednal s příslušnou pojišťovnou. Role obv. H. Š. tak byla pouze podružná, když pouze poslouchala

příkazy svého otce, ve věci se sama nikterak neangažovala a svým jednáním tak pouze přispěla k tomu, aby obv. J. Š. mohl uskutečnit svůj nekalý záměr nezákonného výdělku. Pokud šlo ovšem o roli a konkrétní jednání obv. J. P., nebylo možné uvést nic příliš konkrétního, jelikož obvinění, vyjma obv. H. Š., která však na místě nebyla, setrvali na tvrzení, že se nehoda odehrála tak, jak bylo v protokolu o nehodě uvedeno, a nebylo tedy vůbec jasné, zda obv. J. P. na místě nehody byl, zda některý vůz řídil a jak naložil s penězi, které mu pojišťovna vyplatila. Na druhou stranu je zřejmé, že obv. J. P. musel být na fingování dopravní nehody dopředu domluven s obv. J. Š. a za tímto účelem musel minimálně dát svůj vůz k dispozici (bod 131. rozsudku č. j. 17 T 142/2021-11050).

11. Pokud pak šlo o podíl obou policistů obv. R. a obv. F. na celé věci, kdy obvinění popírali, že by byli obeznámeni s tím, že dopravní nehoda byla fingovaná, bylo podle soudu prvního stupně nutno uvést, že okolnosti dané věci svědčily o opaku. Soud prvního stupně nepochyboval o tom, že oba obvinění byli s aranžováním dopravní nehody seznámeni. **Pokud totiž bylo prokázáno, že obv. H. Š. na místě nehody vůbec nebyla a jmenovaní policisté za této situace sepsali podrobný protokol o dopravní nehodě včetně vyjádření obv. H. Š. a obv. J. Š. nakonec i s dalšími listinami odvezl tento protokol o nehodě obv. H. Š. k podpisu, a následně jej tedy musel policistům také navrátit, nebylo jiného vysvětlení, než že oba policisté byli s fingováním dopravní nehody velice dobře seznámeni a svým jednáním napomohli obv. J. Š. a obv. J. P. k vylákání pojistného plnění od pojišťoven.** Pokud tedy obvinění R. a F. zaznamenali nepravdivou verzi dopravní nehody v protokolu o nehodě v silničním provozu s projednáním ze dne 17. 3. 2008, bylo pro soud nepochybné, že zcela vědomě postupovali v rozporu se závazným pokynem policejního prezidenta č. 85/2006, resp. jeho doplňku č. 106/2006 ze dne 11. 8. 2006, když na místo dopravní nehody nepřivolali policistu pověřeného vyšetřováním, které koná služba kriminální policie a vyšetřování, a naopak šetření ukončili uložením blokové pokuty. Vzhledem ke všem uvedeným skutečnostem tak měl soud za bezpečně prokázané, že obvinění R. a F. v projednávané věci sepsali protokol o nehodě v silničním provozu s projednáním, přestože věděli, že šlo ve skutečnosti o fingovanou dopravní nehodu, a do protokolu tak vědomě uvedli nepravdivé údaje týkající se průběhu dopravní nehody (bod 133. rozsudku č. j. 17 T 142/2021-11050).
12. Odvolání obv. J. Š. proti rozsudku Okresního soudu Praha-západ ze dne 20. 1. 2020, č. j. 17 T 142/2011-11050, **Krajský soud v Praze usnesením ze dne 27. 10. 2020, č. j. 10 To 196/2020-11150**, podle § 253 odst. 3 trestního řádu odmítl, neboť nespĺňovalo náležitosti obsahu odvolání. Obviněná H. Š. odvolání nepodala a obviněný J. P. vzal podané odvolání zpět, což bylo vzato na vědomí podle § 250 odst. 4 trestního řádu usnesením Okresního soudu Praha-západ ze dne 26. 6. 2020, č. j. 1 T 142/2011-11124.

Napadené rozhodnutí

13. Na základě odvolání obv. F. a obv. R. ve věci jednal **Krajský soud v Praze, jenž rozsudkem ze dne 24. 11. 2020, č. j. 10 To 303/2020-11166**, v části pod bodem I. podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 trestního řádu **napadený rozsudek Okresního soudu Praha-západ ze dne 20. 1. 2020, č. j. 17 T 142/2011-11050, ohledně obv. R. zrušil** a za podmínek podle § 259 odst. 3 trestního řádu uznal jmenovaného vinným pokračujícím přečinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku ve znění zák. č. 333/2020 Sb. a pokračujícím přečinem pojistného podvodu podle § 210 odst. 1 písm. c), odst. 4 trestního zákoníku ve znění zák. č. 333/2020 Sb. ve formě pomoci, jichž se dopustil jednáním popsáním pod body III. a IV. výroku napadeného rozsudku, a konečně odvolací soud zároveň s odkazem na ust. § 44 trestního zákoníku upustil ohledně odložení souhrnného trestu obviněnému R., a to v poměru k rozsudku Okresního soudu Praha-západ ze dne 13. 2. 2019, č. j. 14 T 215/2012-2915, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2019, č. j.

10 To 154/2019-3027. V části pod bodem II. krajský soud odvolání obv. J. F. zamítl podle § 256 trestního řádu jako nedůvodné.

14. **Podstatou odvolacích námitek obviněných F. a R. co do výroku IV. rozsudku Okresního soudu Praha-západ ze dne 20. 1. 2020, č. j. 17 T 142/2011-11050, bylo, že obv. H. Š. na místě dopravní nehody skutečně přítomna byla, nicméně o jejich vině bylo soudem prvního stupně rozhodnuto na základě její prvotní výpovědi podané v přípravném řízení, v níž obv. H. Š. uváděla opak, přestože ta svoji výpověď v hlavním líčení změnila.** K tomu odvolací soud uvedl, že soud prvního stupně důvodně vycházel z prvotní výpovědi spoluobv. H. Š. z přípravného řízení a neuvěřil jejím dalším pozměněným výpovědím, konkrétně výpovědi ze dne 1. 6. 2010 (č. l. 616 spisu sp. zn. 17 T 142/2011) a výpovědi učiněné v hlavním líčení. Tvrzení obv. H. Š., že byla nejprve k výpovědi policisty přinucena, vyhrožovali jí vzetím do vazby a v podstatě jim vše jen odkývala, podle odvolacího soudu neobstálo. **Procesně použitelným důkazem byla totiž výpověď, kterou obv. H. Š. podala na Okresním státním zastupitelství Praha-východ dne 25. 8. 2009, kdy byl její výpovědi přítomen státní zástupce i jeden z obhájců, což bylo dostatečnou zárukou toho, že výslech probíhal korektně a za respektování procesních předpisů.** Přitom tato její výpověď byla poměrně podrobná, a bylo tedy nepravděpodobné, že by byla schopna takto zreprodukovat to, co před tím měla policistům pouze „odkývat“, a to tím spíše, pokud měla být silně rozrušená, jak rovněž tvrdila. Navíc výpověď obviněné o tom, že vozidlo řídila a pouze v důsledku řídičského pochybení (tedy neúmyslně) se střetla s vozidlem obv. J. P., byla spolehlivě vyvrácena především revizním znaleckým posudkem zpracovaným ústavem MBL Crash Expert a výslechem jeho zpracovatele Ing. Gregory v hlavním líčení. Byla-li tedy spolehlivě vyvrácena pozměněná výpověď obv. H. Š., že nehoda byla nahodilou a neočekávanou událostí, pak nebylo lze podle odvolacího soudu uvěřit ani jejímu tvrzení, že právě ona byla řidičkou vozu Škoda Superb v době údajné nehody. **Soud prvního stupně právem vycházel z její výpovědi původní a na jejím podkladě vzal za prokázané, že obv. H. Š. na místě údajné nehody vůbec nebyla.** Již tato skutečnost sama o sobě prokazovala, že na místě zasahující policisté obv. R. a obv. F. museli být na věci zainteresováni, jestliže obv. H. Š. jako řidičku vozu Škoda Superb do protokolu o nehodě uvedli a samotný protokol jí nechali podepsat prostřednictvím jejího otce obv. J. Š. Námitka obviněných R. a F., že zasahující hasiči přítomnost obv. H. Š. na místě zaznamenali, podle odvolacího soudu též neobstála, neboť ve zprávě o zásahu (č. l. 6251 spisu sp. zn. 17 T 142/2011) byli uvedeni majitelé vozidel, nikoli řidiči v době nehody (bod 12. rozsudku č. j. 10 To 303/2020-11166).

Řízení navazující na napadené rozhodnutí

15. Obviněný J. Š. podal proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 27. 10. 2020, . j. 10 To 196/2020-11150 (odstavec č. 12. této stížnosti.) dovolání, v němž uplatnil dovolací důvod podle § 265 odst. 1 písm. d) trestního řádu. Porušení zákona obv. J. Š. spatřoval v tom, že věc ostatních obviněných byla odvolacím soudem vyloučena k samostatnému projednání ve veřejném zasedání, zatímco jeho odvolání bylo projednáno v neveřejném zasedání. Nejvyšší soud následně usnesením ze dne 18. 8. 2021, č. j. 6 Tdo 880/2021-11415, dovolání odmítl s odůvodněním, že uvedená námitka nespadá pod obv. J. Šimou uplatněný dovolací důvod.
16. Obdobně i obv. F. ve věci podala dovolání, a to konkrétně proti touto stížností napadenému rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 24. 11. 2020, č. j. 10 To 303/2020-11166 (odstavec č. 13 této stížnosti.). V dovolání obv. F. uplatnila dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) a l) trestního řádu. **Namítala v něm, stejně jako v odvolání, že nevěděla o fingování nehody a neměla žádné pochybnosti o přítomnosti obv. H. Š. na místě nehody. Takto formulované dovolání Nejvyšší soud usnesením ze dne 30. 8. 2021, č. j. 6 Tdo 881/2021-11422, odmítl podle § 265i odst. 1 písm. b) trestního řádu jako podané z jiného důvodu.** V odůvodnění usnesení Nejvyšší soud výslovně zmínil, že obv. F. nenamítla tzv. extrémní nesoulad. Nejvyšší soud evidentně vycházel ze skutkových zjištění soudu prvního stupně (bod 19. usnesení č. j. 6 Tdo 881/2021-11422) a výslovně nezjistil pochybení ve způsobu, jakým oba soudy hodnotily provedené důkazy (bod 20. usnesení č. j. 6 Tdo 881/2021-11422). Nejvyšší soud konstatoval že výhrady obv. F. představují pouze opakování její obhajoby z předcházejících fází řízení. S poukazem na fakt, že soudy nižších stupňů na tuto obhajobu obv. F. odpovídajícím způsobem reagovaly a na skutečnost, že námitky obv. F. nejsou způsobilé vyvolat přezkumnou činnost dovolacího soudu ve smyslu ust. § 265i odst. 3 trestního řádu vyžadující detailnější reakci, jelikož nespádají pod jí uplatněný dovolací důvod, omezil se Nejvyšší soud na konstataci závěrů soudu obou stupňů z odůvodnění jejich rozsudků (bod 21. usnesení č. j. Tdo 881/2021-11422).

Právní posouzení

17. **Dospěl jsem k závěru, že rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 24. 11. 2022, č. j. 10 To 303/2020–11166, byl ve výroku pod bodem I. v části, v níž byl obv. R. uznán vinným z jednání popsaného pod bodem IV. výroku o vině rozsudku Okresního soudu Praha-západ ze dne 20. 1. 2020, č. j. 17 T 142/2011-11050, porušen zákon v neprospěch obv. R. jednak v ust. § 254 odst. 1 a § 259 odst. 3 trestního řádu, jednak v ust. § 2 odst. 5, 6 ve spojitosti s ust. § 24 odst. 1 písm. c), § 210 odst. 1 písm. c), odst. 4 a § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku ve znění zák. č. 333/2020 Sb., a ve výroku pod bodem II. byl rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 24. 11. 2022, č. j. 10 To 303/2020-11166, porušen zákon v neprospěch obv. F. v ust. § 254 odst. 1 a § 256 trestního řádu a v řízení mu předcházejícím byl v její neprospěch porušen zákon ve výroku o vině pod bodem IV. rozsudku Okresního soudu Praha-západ ze dne 20. 1. 2020, č. j. 17 T 142/2011-11050, a to v ust. § 2 odst. 5, 6 trestního řádu ve spojitosti s ust. § 10 odst. 1 písm. c), § 158 odst. 1 písm. a), § 250a odst. 1, 3 trestního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2009.**

Relevantní právní úprava a judikatura

18. Podle § 2 odst. 5 trestního řádu orgány činné v trestním řízení postupují v souladu se svými právy a povinnostmi uvedenými v tomto zákoně a za součinnosti stran tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí. Doznání obviněného nezavazuje orgány činné v trestním řízení povinnosti přezkoumat všechny podstatné okolnosti případu. **V přípravném řízení orgány činné v trestním řízení objasňují způsobem uvedeným v tomto zákoně i bez návrhu stran stejně**

pečlivě okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch osoby, proti níž se řízení vede. V řízení před soudem státní zástupce a obviněný mohou na podporu svých stanovisek navrhopvat a provádět důkazy. Státní zástupce je povinen dokazovat vinu obžalovaného. To nezabavuje soud povinnosti, aby sám doplnil dokazování v rozsahu potřebném pro své rozhodnutí.

19. V § 2 odst. 6 trestního řádu se uvádí: „Orgány činné v trestním řízení hodnotí důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu.“
20. Ust. § 254 odst. 1 trestního řádu určuje: „Nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolací soud odvolání podle § 253 trestního řádu, přezkoumá zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. **K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání.**“
21. Podle § 256 trestního řádu odvolací soud odvolání zamítne, shledá-li, že není důvodné.
22. V § 259 odst. 3 trestního řádu se uvádí: „Odvolací soud může ve věci rozhodnout sám rozsudkem, jen je-li možno nové rozhodnutí učinit na podkladě skutkového stavu, který byl v napadeném rozsudku správně zjištěn a popřípadě na základě důkazů provedených před odvolacím soudem doplněn nebo změněn. Odvolací soud se může odchýlit od skutkového zjištění soudu prvního stupě jen tehdy, jestliže v odvolacím řízení a) provedl znovu některé pro skutkové zjištění podstatné důkazy provedené již v hlavním líčení, nebo b) provedl důkazy, které nebyly provedeny v hlavním líčení.“
23. **V právní větě usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 15. 11. 1994, sp. zn. 4 To 810/94, publikovaného pod č. 27/95 Sb. rozh. tr. se mj. uvádí:**

„Důkazy, které byly provedeny před sdělením obvinění (§ 160 odst. 1, 2 tr. ř.) jednomu ze spoluobviněných, přičemž nešlo o úkony neodkladné nebo neopakovatelné, nelze v řízení před soudem použít ve vztahu k tomuto spoluobviněnému, byť byly provedeny řádně po sdělení obvinění ostatním spoluobviněným.“

24. V právní větě usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 8. 1. 1998, sp. zn. 1 To 236/97, zveřejněném v časopise Soudní rozhledy č. 6/1998 na str. 155. se uvádí:

„Možnosti procesní využitelnosti údajů obsažených v procesní výpovědi jednoho ze spoluobviněných, který byl vyslechnut před sdělením obvinění dalšímu obviněnému, ve vztahu k tomuto dalšímu obviněnému je třeba zvažovat až poté, kdy orgán činný v trestním řízení dovodí přesvědčivým způsobem to, že výslech v pořadí prvního obviněného byl proveden jako úkon neodkladný, event. neopakovatelný. Není-li možno otázku neodkladnosti takového úkonu dovodit, je třeba v souladu s názorem vysloveným v R 27/95 vyložit, že údaje ve výpovědi časově předcházející sdělení obvinění nelze vůči posléze obviněnému jedinci použít.“

Posouzení předmětné věci

25. **Mám za to, že obv. F. a obv. R. byli ve věci vedené u Okresního soudu Praha-západ pod sp. zn. 17 T 142/2011 odsouzeni na podkladě procesně nepřipustné výpovědi obv. H. Š. ze dne 25. 8. 2009 (odstavec č. 2. této stížnosti).**
26. Ztotožňuji se sice závěrem nalézacího i odvolacího soudu, že nebylo důvodu, aby obsah prvotní výpovědi obv. H. Š. ze dne 25. 8. 2009, jež byla v hlavním líčení čtena podle § 207 odst. 2 trestního řádu (č. l. 10931 p. v. spisu sp. zn. 17 T 142/2011), nebyl vzat v potaz při formulaci skutkových zjištění pod bodem IV. výroku o vině, neboť nebyla shledána motivace orgánů

činných v trestním řízení k nucení obv. H. Š. k poskytnutí nepravdivé výpovědi, když ve věci byly provedeny výslechy několika desítek osob, včetně obviněných, vedené stejnými policisty a za účasti státního zástupce, aniž by však kdokoli vyslovil obdobnou námitku o nezákonném vedení výslechu jako obv. H. Š. **Ze spisového materiálu ovšem současně vyplývá, že výslech obv. H. Š. ze dne 25. 8. 2009 byl proveden předtím, než bylo zahájeno trestní stíhání proti zbývajícím obviněným, kteří tak neměli možnost účasti na tomto úkonu, např. i v zastoupení svého obhájce, a nebyla tak dodržena kontradiktornost provedeného výslechu.** Z protokolu o výslechu nevyplývá, že by výslech obv. H. Š. byl zamýšlen jako úkon neodkladný podle § 160 odst. 4 trestního řádu, přičemž ani z odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně, ani soudu odvolacího nevyplývá, že by prvotní výslech obv. H. Š. byl hodnocen jako neodkladný úkon podle § 160 odst. 4 trestního řádu. **Výslech obv. H. Š. ze dne 25. 8. 2009 by jako neodkladný úkon nebylo na místě hodnotit ani s přihlédnutím k závěrům z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 20. 3. 1996, sp. zn. 2 Tzn 9/96, zveřejněného v časopise Právní rozhledy č. 9/1996 na str. 412,** podle kterého výslech obviněného bude zpravidla neodkladným úkonem podle § 160 odst. 4 trestního řádu ve vztahu k pozdějším spoluobviněným, jimž do té doby nemohlo být sděleno obvinění pro objektivní překážky (např. nebyli známi, byli na útěku apod.), za podmínky, že v takovém výslechu obviněný vypovídal ke společné trestné činnosti spáchané s dalšími takovými pozdějšími spoluobviněnými, nebo byla dána jiná bezprostřední souvislost trestné činnosti takových pozdějších spoluobviněných s trestnou činností obviněného, jenž je vyslýchán v rámci neodkladného úkonu. Nepochybně i v přezkoumávané trestní věci bylo zapotřebí obviněné neprodleně vyslechnout, tím spíše pokud se jednalo o osoby zadržené. **V daném případě však bylo přistoupeno dne 25. 8. 2009 toliko k výslechu obv. H. Š., a to za naprosté eliminace možnosti ostatních obviněných uplatnění jejich práva na kontradiktornost tohoto úkonu;** přitom lhůta k zadržení obviněných H. Š. a J. P. končila až dnem 27. 8. 2009 v 9:35 h, resp. 9:55 h, téhož dne (25. 8. 2009) byl pro orgány činné v trestním řízení k dispozici i obv. J. Š., přičemž zajištění obviněných R. a F. (doposud policistky) by nepochybně bylo možno bez větších problémů realizovat rovněž, tak jako zajistit, aby o úkonech (výslechy obviněných včetně H. Š.) byla vyrozuměna obhájkyňe obv. R.

27. Stěžejní výpověď obv. H. Š. ze dne 25. 8. 2009, poté co jmenovaná v hlavním líčení ve shodě s obsahem další svojí výpovědi z přípravného řízení ze dne 1. 6. 2010 (č. l. 616 spisu sp. zn. 17 T 142/2011) naopak uvedla, že předmětné vozidlo řídila, byla na místě nehody a tam podepsala příslušné policejní dokumenty, byla v hlavním líčení čtena podle § 207 odst. 2 trestního řádu (č. l. 10931 spisu sp. zn. 17 T 142/2011), **aniž by bylo soudem prvního stupně vzato v potaz, že výpověď obv. H. Š. učiněná v přípravném řízení bylo možné přečíst a použít jako podklad pro rozhodnutí o vině proti spoluobviněným jen tehdy,** byli-li tomuto procesnímu úkonu účastni obhájci spoluobviněných, kteří byli touto výpovědí usvědčováni, nebo samotní spoluobvinění, pokud obhájce neměli a ani ho mít nemuseli, event. se jednalo o neodkladný či neopakovatelný úkon podle § 160 odst. 4 trestního řádu. V opačném případě bylo totiž možné protokol o výpovědi obv. H. Š. v hlavním líčení ve vztahu k těmto spoluobviněným pouze předestřít podle § 212 trestního řádu. Z protokolu o výslechu obv. H. Š. nevyplývá, že by tato šance byla dána spoluobviněnému J. P. a o konání výslechu byl vyrozuměn, byť obv. J. P. přebíral usnesení o zahájení trestního stíhání v době probíhajícího výslechu obv. H. Š. O konání výslechu nebyla vyrozuměna ani obv. F., ani obv. R., stran kterého se ovšem jednalo již o rozšíření trestního stíhání podle § 160 odst. 1, 5 trestního řádu pro další jednání, a to za situace, kdy byl obv. R. již od 19. 6. 2009 zastupován na základě plné moci obhájkyňi JUDr. Kukrálovou. Tato skutečnost byla orgánům činným v trestním řízení dána na vědomí dne 23. 6. 2009 současně se žádostí obhájkyňe o včasné vyrozumění o všech vyšetřovacích úkonech podle § 165 odst. 3 trestního řádu, tj. o jaký druh úkonu se jedná, době a místě jeho konání (č. l. 511 až 512 spisu sp. zn. 17 T 142/2011). O konání výslechu nebyl

vyrozuměn ani obv. J. Š., i když i ten byl v kontaktu s policejním orgánem v momentu, jenž předcházela výpovědi obv. H. Š. na státním zastupitelství.

28. **Za v odstavcích č. 25. a 27. této stížnosti nastíněné situace, i když v přídě prvotní výpovědi obv. H. Š. ze dne 25. 8. 2009 šlo jinak o důkaz opatřený ve vztahu k ní v souladu se zákonem, pokud nebyla při této výpovědi, kterou nebylo možné hodnotit jako neodkladný úkon podle § 160 odst. 4 trestního řádu, poskytnuta možnost účasti obhájce spoluobviněného, jenž byl touto výpovědí usvědčován, nebo samotného spoluobviněného, pakliže obhájce neměl a ani ho mít nemusel, tak bylo možné protokol o její výpovědi u hlavního líčení ve vztahu ke spoluobviněným pouze předestřít podle § 212 trestního řádu, tj. nebylo možné o něj opírat výrok o vině spoluobviněných, protože nevyhovoval požadavkům spravedlivého procesu, jehož atributem je zachování rovnosti stran při provádění důkazu výsledkem svědka nebo spoluobviněného (nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 4. 2006, sp. zn. II.ÚS 297/04, ze dne 19. 6. 2007, sp. zn. II.ÚS 175/06, a ze dne 29. 4. 2019, sp. zn. II.ÚS 3585/18).**
29. **Mám tedy za to, že výpověď H. Š. ze dne 25. 8. 2009 (odstavec č. 2. této stížnosti.) je procesně nepoužitelná.** Tím, že soud prvního stupně v rámci hodnocení důkazů shledal prvotní výpověď obv. H. Š. ze dne 25. 8. 2009 použitelnou i ve vztahu k obviněným F. a R., tj. (oproti obviněným J. P. a J. Š., jejichž vina byla opřena i o další provedené důkazy) výlučně na základě této prvotní výpovědi obv. H. Š. ze dne 25. 8. 2009 dospěl k závěru o vině (o naplnění subjektivní stránky) těchto obviněných jednáním popsaným pod bodem IV. výroku o vině, porušil zákon v neprospěch obv. R. v ust. § 2 odst. 5, 6 trestního řádu ve spojitosti s ust. § 24 odst. 1 písm. c), § 210 odst. 1 písm. c), odst. 5 písm. c) a § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. f) trestního zákoníku a neprospěch obv. F. v ust. § 2 odst. 5, 6 trestního řádu ve spojitosti s ust. k § 10 odst. 1 písm. c), § 158 odst. 1 písm. a), § 250a odst. 1, 3 trestního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2009.
30. **Následně odvolací soud nesplnil svoji přezkumnou povinnost v neprospěch obviněných F. a R. podle § 254 odst. 1 trestního řádu, jelikož akceptoval způsob hodnocení důkazů soudem prvního stupně.** V rámci odvolacích námitek obvinění F. a R. brojili toliko proti akceptaci obsahu prvotní výpovědi obv. H. Š. ze dne 25. 8. 2009. Tudíž nenamítali provedení tohoto úkonu před zahájením trestního stíhání těchto obviněných a neumožnění účasti na něm. Avšak i bez výslovné námítky bylo na odvolacím soudu, aby se zabýval nejenom obsahem prvotní výpovědi obv. H. Š., ale také zákonitostí jejího provedení a použitelností vůči ostatním spoluobviněným, neboť i to spadalo do procesu hodnocení důkazů podle § 2 odst. 6 trestního řádu soudem prvního stupně. Pokud odvolací soud za této situace odvolání obv. F. zamítl jako nedůvodné podle § 256 trestního řádu a stran obv. R. sice zrušil rozsudek soudu prvního stupně v celém rozsahu, ale znovu sám podle § 259 odst. 3 trestního řádu na shodném skutkovém základě rozhodl o vině obv. R., porušil zákon v neprospěch obv. F. v ust. § 256 trestního řádu a v neprospěch obv. R. v ust. § 259 odst. 3 trestního řádu ve spojitosti s ust. § 2 odst. 5, 6 trestního řádu ve spojitosti s ust. § 24 odst. 1 písm. c), § 210 odst. 1 písm. c), odst. 4 a § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku ve znění zák. č. 333/2020 Sb.
31. **Konečně míním, že při nepřihlédnutí k obsahu prvotní výpovědi obv. H. Š. ze dne 25. 8. 2009 by ve věci nebylo jiného důkazu, na základě kterého by se dalo dovodit zavinění (subjektivní stránka) v jednání obviněných F. a R., pro něž byli uznáni vinnými.**

Přípustnost stížnosti pro porušení zákona

32. **Tuto stížnost pro porušení zákona podávám s vědomím, že ve věci bylo jednak usnesením Nejvyššího soudu ze dne ze dne 18. 8. 2021, č. j. 6 Tdo 880/2021-11415, odmítnuto dovolání obv. J. Š., jednak usnesením ze dne 30. 8. 2021, č. j. 6 Tdo 881/2021-1142, bylo**

odmítnuto dovolání obv. F. (odstavce č. 15. a 16. této stížnosti.). Přesto jsem toho názoru, že tato stížnost je přípustná ve smyslu ust. § 266 odst. 1 věta druhá trestního řádu, neboť proti citovaným rozhodnutím Nejvyššího soudu nesměruje. Nejvyšší soud totiž jednak obě dovolání odmítl podle § 265i odst. 1 písm. b) trestního řádu jako podaná z jiného důvodu, než je uveden v § 265b trestního řádu, tudíž se jimi věcně nezabýval, resp. neřešil jejich důvodnost (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 4. 2015, sp. zn. 8 Tz 6/2015), jednak se ani k nyní namítané problematice nevyjádřil (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 6. 2005, sp. zn. 4 Tz 197/2004, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. 6. 2010, sp. zn. 4 Tz 92/2009, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2011, sp. zn. 4 Tz 61/2011, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 2020, sp. zn. 8 Tz 40/2020, a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 8. 11. 2021, sp. zn. 4 Tz 56/2021). To jednoznačně potvrzuje mj. i shrnutí odůvodnění usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 8. 2021, č. j. 6 Tdo 881/2021-11422, vylíčené v odstavci č. 16. této stížnosti. Konkrétně z konstatace závěrů z odvodnění rozsudků soudů nižších stupňů, jak ji Nejvyšší soud učinil v citovaném usnesení (bod 22. usnesení č. j. 6 Tdo 881/2021-11422), je zřejmé, že ani jeden ze soudů neřešil explicitně otázku časového provedení prvotního výslechu obv. H. Šimové a jeho použitelnost vůči zbývajícím obviněným. Tato problematika nebyla obviněnými namítána; nezabýval se jí ani Nejvyšší soud. Jedná se tak o výhradu zcela novou dosahující **ústavněprávního rozměru**; konkrétně bylo porušeno právo na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 LZPS a právo na obhajobu podle čl. 40 odst. 3 LZPS.

33. Pro případ, že by Nejvyšší soud dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky pro rozhodnutí o této stížnosti pro porušení zákona v neveřejném zasedání, s takovým postupem souhlasím.

Návrh

34. S ohledem na výše uvedené si dovoluji Nejvyššímu soudu navrhnout, aby:
- 1) Podle § 268 odst. 2 trestního řádu vyslovil, že rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 24. 11. 2022, č. j. 10 To 303/2020–11166, byl ve výroku pod bodem I. v části, v níž obv. R. uznán vinným z jednání popsaného pod bodem IV. výroku o vině rozsudku Okresního soudu Praha-západ ze dne 20. 1. 2020, č. j. 17 T 142/2011-11050, porušen zákon v neprospěch obv. R. jednak v ust. § 254 odst. 1 a § 259 odst. 3 trestního řádu, jednak v ust. § 2 odst. 5, 6 trestního řádu ve spojitosti s ust. § 24 odst. 1 písm. c), § 210 odst. 1 písm. c), odst. 4 a § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku ve znění zák. č. 333/2020 Sb., a ve výroku pod bodem II. byl rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 24. 11. 2022, č. j. 10 To 303/2020-11166, porušen zákon v neprospěch obv. F. v ust. § 254 odst. 1 a § 256 trestního řádu a v řízení mu předcházejícím byl v její neprospěch porušen zákon výroku o vině pod bodem IV. rozsudku Okresního soudu Praha-západ ze dne 20. 1. 2020, č. j. 17 T 142/2011-11050, a to v ust. § 2 odst. 5, 6 trestního řádu ve spojitosti s ust. § 10 odst. 1 písm. c), § 158 odst. 1 písm. a), § 250a odst. 1, 3 trestního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2009;
 - 2) s odkazem na ust. § 269 odst. 2 trestního řádu v odpovídající části zrušil ve vztahu k obviněným F. a R. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 24. 11. 2020, č. j. 10 To 303/2020-11166, a rovněž zrušil ve výroku o vině pod bodem IV. ohledně obviněných F. a R. rozsudek Okresního soudu Praha-západ ze dne 20. 1. 2020, č. j. 17 T 142/2011-1150, a konečně zrušil také další rozhodnutí na zrušené rozsudky obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu;
 - 3) a v souladu s ust. § 270 odst. 1 trestního řádu Okresnímu soudu Praha-západ přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

